

Ved halvering af udgifterne vil besparelsen være omkring 400 mill. kr.

ad 3)

Forslaget om privatisering af det økonomiske råd tager såmænd blot højde for den udvikling, der allerede har fundet sted. VS erkender, at det kapitalistiske samfund har brug for »neutrale« autoriteter, som kan legitimere en reaktionær økonomisk politik og styrke den borgerlige indoktrinering ved, *aldrig* at rejse spørgsmålet om krisens årsager. Oprettelsen af det økonomiske råd for en snes år siden var på den baggrund helt forståelig, og rådet har da også virket efter hensigten.

Men udviklingen siden har gjort det ganske overflødigt. For nu findes der jo ikke det nok så betrængte pengeinstitut, som ikke har ansat en »cheføkonom« med præcis de samme opgaver. Nogle vil måske indvende, at det økonomiske råd taler med større vægt, fordi pengeinstitutternes egeninteresse i disse spørgsmål er så åbenbar. Men deri tager de fejl! Om de såkaldte »cheføkonomere« så ikke kan finde på andet end helt banale sammenligninger af statens renteudgifter, så behandles det af pressen som epokegørende *nyheder*, og Leif Bech Fallesen fra Radioavisen står parat som mikrofonholder. Og skulle cheføkonomerne på grund af sammenfaldende ferie i et par uger forsømme markedet for økonomiske platheder, så har vi da altid Steffen Møller.

Det økonomiske råd er således ganske overflødigt. Desuden ser det mindre pænt ud, at »Rød vismandsrapport« skal bero på privat initiativ og finansiering, mens alle de sorte »vismandsrapporter« finansieres af staten. Selv om det ikke er en besparelse, der løser gældsætningsproblemet, er 3.640.000 kr. dog også en slags penge – og det vil være helt i »vismandsrapporterne«s ånd at skære ned.

ad 4)

Forslaget om privatisering af kongehuset skal ikke nødvendigvis opfattes som en *afskaffelse* af institutionen. VS erkender den meget store værdi, kongehuset har for turist- og eksporterhvervene. Men der er ikke skygge af saglig begrundelse for, at dette skal anses for en offentlig opgave. Det skyldes alene, at institutionen traditionelt har været offentlig fra ruder konges tid, så at sige, hvor nogle høvdinge med magt gjorde sig selv til en offentlig udgift. Den nuværende regering har, efter hvad forslagsstillerne har forstået, det fornuftige synspunkt, at det, at det altid har været sådan,

ikke kan bruges som begrundelse for, at en funktion fortsat skal varetages af det offentlige, og at det nu må være slut med gratisprincip og barnepige-mentalitet. Denne vilje til at se fordomsfrit på tingene er i høj grad påskønnelsesværdig, og forslagsstillerne bistår gerne regeringen dermed, som også dette forslag er udtryk for.

VS nærer ikke mindste frygt for, at kongehusets medlemmer ved privatiseringen skal komme bagest i arbejdsløshedskøen. De private erhverv har veludviklede metoder til beregning af værdien af diverse PR-funktioner, og forslagsstillerne er overbeviste om, at de enkelte medlemmer gennem de rigtige bureauer vil kunne opnå en endog højere betaling end de nuværende apanager. For så vidt man kan også hævde, at den nuværende ordning er uanstændig derved, at den diskriminerer en bestemt familie ved at forhindre den i at udbyde sine tjenester på det frie marked. For en borgerlig-liberal regering må en sådan ensidig påtvunget »eksklusivaftale« da give anledning til anfægtelse.

Besparelsen ved privatiseringen er ifølge finanslovforslaget 29.895.000 kr.

ad 5)

Forslaget om privatisering af kirken burde være en selvfølge. Det er umuligt at begrunde, hvorfor kirkelige tilbud ikke skal betales af brugerne på linje med andre kulturelle tilbud såsom radio- og TV-udsendelser, biografilm, koncerter og sportsarrangementer. Helt selvmodsigende bliver det at opretholde gratisprincippet netop på et område, som *mindre* end noget andet opfylder alsidighedskriteriet.

De statsfinansielle konsekvenser af privatiseringen vil være en besparelse på 254 mill. kr. I forslaget ligger ikke nødvendigvis, at pengene stikkes i kassen. Som lignelsen viser, ser Herren med større velvilje på den, der lader talenterne arbejde. Der kunne drives megen talentfuld og alsidig kulturpolitik for bare halvdelen af det beløb, der her spares.

ad 6)

Forslaget om privatisering af pengeudstedelsen er en logisk følge af den udvikling, der allerede har fundet sted. Finans- og pengepolitikken er i forvejen gjort u håndterlig eller ligefrem illusorisk af de afbetalings-, kredit- og kontosystemer, som er uundværlige for et moderne, privat erhvervsliv. Og som det radikale venstre rigtigt har påpeget, så rejser indførelsen af Dankortet spørgsmålet om,